

Indtægt allerede et Overskud overfor Udgiften, saa at i Virkeligheden var Overskudet større end efter Finansregnskabet. Dernæst var blandt Udgifterne anvendt til Jernbaneanlæg henved 6 Mill. Hvis man vil lægge dem helt til, bliver Overskudet $9\frac{3}{4}$ Mill. Paa den anden Side maa man fradrage Forbruget af Formue 1,600,000 Kr., og Overskudet bliver da 8 Mill. Men nu plejer man jo ikke at sætte Jernbaneanlægene til den Værdi, for hvilken de er kjøbt eller anlagte, altsaa maatte Overskudet regnes noget mindre, men i alt Fald bliver det da meget betydeligt. Paa Finansloven for det næste Aar, 1883—84, er der en Indtægt af 52 Mill. en Udgift af 48 Mill. altsaa 4 Millioners Overskud. I Aar paaregnes der atter 2 Millioners Overskud, men her er igjen at lægge Mærke til, at af den Udgift, som er opstillet, gaa 5 Mill. til Jernbaneanlæg, medens Forbruget af Formue kun er $1\frac{1}{2}$ Mill., saa at det viser sig, at hvorledes man end vil beregne et Aktiv, der er saa vanskeligt at vurdere som Jernbanerne, vil Overskudet blive meget betydeligt. Saaledes gaar det Aar for Aar, fra 1882—83 til 1883—84 og nu igjen til 1884—85 kommer der bestandig nye Millioner til i Overskud til et Brug, som Finansloven officielt Intet veed om. Folkethinget veed officielt noget mere derom gennem Foranstaltninger, Regjeringen vil træffe. Regjeringen veed imidlertid meget godt, hvad den vil bruge Pengene til. Det er tid nok blevet sagt baade af Regjeringen og af dens Tilhængere i denne Sag. Først og fremmest skulle disse Penge bruges til Fæstninger, til Forsvarsforanstaltninger. Ganske vist er der enkelte Reformere, som man kunde ønske at sætte igennem, Almueskolens Reform og Sigt, som den høitærede Kultusminister naturligtvis ikke bryder sig om, men i Virkeligheden skulle Pengene bruges til det, som § 28 er overstrevet med, og det vil sige Udgifterne til Forsvarsforanstaltningerne. Nu synes jeg, at det er ganske urimeligt, naar man ikke vil et Maal, da at bevilge Folk Midlerne til at naa dette Maal; men det er det, vi gjøre det ene Aar efter det andet. Jeg tror, at det er baade farligt og uklogt; det er farligt af den Grund, at Hensynet til de kolossale og uberegnelige Udgifter til Forsvarsforanstaltninger frem-

mer Folk fra at gaa ind paa Foranstaltninger, som de ellers vilde gaa ind paa. Men naar man nu tillader Regjeringen at opsamle disse Millioner i Stedet for at anvende dem til nyttige Foranstaltninger eller i Stedet for at lade Skatteyderne beholde dem, som saa kunde anvende dem, som de fandt for godt; naar man i Stedet derfor giver Regjeringen, som har 60 til 70 Mill. Kr. disponible, bestandig mere, saaledes at den om nogle Aar har alle de 100 Mill., som den ønsker, saa vil det være meget svært at argumentere mod Regjeringen, som bestandig siger det Samme, at Folket kommer ikke til at bære Byrden, fordi nemlig Folket længe har baaret den Byrde, som Regjeringen paalegger det for sine Diemed. Vi bevilge i Virkeligheden Meget til Forsvaret, medens vi negte Midler til Forsvaret, men det kommer ikke frem i Form af Udgift.

Desuden er det, som sagt, uklogt at indlade sig paa den Finanspolitik, som Regjeringen fører. Jeg skal gennemgaa den Anvendelse, som Regjeringen gjør af disse mange Millioner, den har pr. Casia, jeg skal tage Reserveconden og Kassebeholdningen under Et. I Virkeligheden ere de jo begge disponible Fonds, som Regjeringen har til Raadighed, uden Hensyn til, om de ere posterede som Reservecond eller som Kassebeholdning. Regjeringen har da først 10 Millioner staaende i Nationalbanken og dernæst et mindre Beløb i Handelsbanken paa Kontokurant. Disse Penge staa efter en Beregning, jeg har forsøgt at anfille — thi der er ingen officiel Angivelse i saa Henseende — til 1 pCt., og man behøver jo ikke store finantistiske Kundskaber for at vide, at det ikke er nogen videre heldig Anbringelse af Gns Penge. Hvis man blot vil regne den almindelige Rente af Penge til 4 pCt., er der et aarligt Tab herved af 300,000 Kr. ved den Maade, hvorpaa Regjeringen har anbragt disse Penge. Dernæst har Regjeringen staaende 4 Millioner ude hos, hvad den kalder sine Korrespondenter, udenlandske Banker og Bankiers. Hvorledes disse ere anbragte, er der ingen Mulighed for at se, og hvor høi Rente de give, findes der ingen Oplysning om, men det er ikke urimeligt at antage, at de ikke forrentes med høiere Rente end de før nævnte. Det er saaledes Kapitaler, der tabes hvert Aar paa de Penge, vi